

Plastic bloemen van Séverine Gallardo

Links: Detail van
De hangende tuin of
De bloemen van Noëline

Rechts: Séverine Gallardo
i.s.m. haar studenten,
De hangende tuin of *De bloemen
van Noëline*, circa 15 x 10 meter,
draad, stof en plastic
verpakkingselementen

Een hangende tuin als groepsproject

In het theater van Angoulême (Frankrijk) is de installatie *Le jardin suspendu* te zien, die kunstenaar Séverine Gallardo (1975) samen met studenten van de kunstacademie GrandAngoulême maakte. De ongeveer driehonderd bloemen zijn samengesteld uit afvalmaterialen, die door de studenten op inventieve wijzen verwerkt zijn. Hakend, breiend, bordurend of met vilt gaven ze nieuwe waarde aan dat wat anders werd weggegooid. Séverine vertelt hoe haar project tot bloei is gekomen.

Hoe is dit project ontstaan?

Het project is ontstaan in het kader van een vak voor het textielatelier aan de kunstacademie GrandAngoulême, waarbij rekening is gehouden met het niveau van de deelnemers. Ik stelde voor om een hangende tuin te creëren, waarvoor ik mij liet inspireren door het werk van Amanda McCavour, wiens werk ik bewonder. Vervolgens ontwikkelde het project zich geleidelijk. Het was uiteindelijk een van de deelnemers, die voorstelde om te gaan haken, waardoor het project een nieuwe richting insloeg.

De bloemen zijn met behulp van verschillende technieken ontstaan?

Alle bloemen hebben een gemeenschappelijke basis, namelijk een groene gehaakte steel. Vervolgens was het doel om te experimenteren met de textielmaterialen, door bijvoorbeeld plastic verpakkingen – die we normaal gesproken weggooiden – te integreren en ze als een kostbaar materiaal te bewerken. De leerlingen hebben samen alle bloemen gemaakt. Zelf heb ik er ook een paar gemaakt.

Wat kunt u over de titel vertellen?

De titel van het werk is *De hangende tuin* of *De bloemen van Noëline*. Noëline is de voornaam van mijn oma, die vlak voor de tentoonstelling stierf. Mijn studenten stemden ermee in om haar hiermee te eren.

Waarom heeft u ervoor gekozen om het werk in een theater te presenteren?

De kunstacademie heeft veel samenwerkingsverbanden in de omgeving. Het theater is een van deze partners.

Hoe verhoudt dit project zich tot uw eigen werk?

De link met mijn eigen werk is te vinden in de diversiteit van de gebruikte technieken, het experimenteren met het materiaal en bovenal het vrolijke en tikkeltje gekke aspect van het werk. Ook is er een link met bloemen en planten in mijn eigen werk te vinden.

Hoe hebben de studenten het project ervaren?

Mijn studenten – allemaal tussen de 30 en 76 jaar oud – zijn geweldig, ik heb veel geluk met zulke toegewijde en getalenteerde vrouwen. Ze vonden het project erg leuk en ik denk dat ze veel plezier hadden bij het maken van de driehonderd bloemen. Het werken in het atelier is een vrolijk moment waarbij we samen lachen, maar het is ook een plek waar echt nauwkeurig, delicaat, veeleisend en inventief werk wordt uitgevoerd. Daarnaast werkten de studenten veel thuis, buiten de les om.

Hoe waren de reacties van het publiek?

Deze overtroffen alles wat we ons konden voorstellen. Men waardeerde het lentegevoel, de diversiteit aan kleuren alsook de vormen en materialen. Het was leuk om te zien hoe ze naar boven keken om te zien hoe iedere deelnemer plastic afval had weten te gebruiken en het in een bloem had veranderd.

Wat neemt u mee vanuit dit project?

Dankzij dit project ontdekte ik nieuwe technieken, nieuwe benaderingen, waar ik nooit eerder aan had gedacht. En vooral het gezellige aspect van het atelier, dat hartverwarmend was.

Liep u nog tegen obstakels aan?

Laten we zeggen dat de beperkingen juist als stimulans werkten. Het project – dat voor een tijd werd uitgesteld – moest bijvoor-

XXXXX

Séverine Gallardo i.s.m. haar studenten: Alexandra Chalard, Nicole de Bellefroid, Véronique Desclides, Isabelle Dufour, Anne-Claire Estavoyer, Nadine Ferrand, Véronique Fongauffier, Marie-Claire Fresse, Chantal Laprade, Ghyslaine Pinaud, Françoise Pinaud, Sophie Riche, Morgane Roland, Annie Sourouille, Christine Verdon en Amandine Zala

beeld licht zijn. Daarnaast moesten we rekening houden met het feit dat de studenten het leuk moesten vinden. Er moest een juiste balans tussen het pedagogische aspect, de ondersteuning van de studenten en de kwaliteit van het werk worden gevonden. En uiteindelijk moest het werk het veeleisende theaterpubliek verrassen en plezieren om ernaar te kijken.

Wat gebeurt er met het project?

Het is nog enkele maanden te zien. Na de zomer wordt het denk ik afgebroken.

Zou u een dergelijk project in de toekomst vaker willen realiseren?

Ik denk dat dit project een geweldige ervaring was, dus ja, waarom niet.

XXXXX

[@severinegallardo](#)